

" AKO SA MÁŠ?" "NIE." - kategória

13 - 14 rokov

Jedného dňa som si len tak sedela doma a ťukala do telefónu. Zrazu zazvonil zvonček. Otec bol v práci, mama upratovala a sestra sa hrala v izbe.. Bolo to na mne. Prišla som k veľkým skleneným dverám a pozrela von. Pred bránou nášho domu stálo niekoľko cudzích detí. A všetky sa pozerali priamo na mňa. Existujú ľudia, pre ktorých je toto normálna vec. Ísť von, spýtať sa ich, čo potrebujú a pokračovať vo svojom živote. Pre iných je to takmer nezvládnuteľná misia, pre ktorú musia obetovať všetko. Tak ako ja.

Oblial ma studený pot.../Extroverti! Čo tu robia? Čo odo mňa chcú?/ Musela som pozbierať všetky sily. Chytila som kľučku a otvorila dvere. Až keď som vyšla von, uvedomila som si, že mám na hlave modrý uterák. A že poriadne nevidím, lebo som si okuliare nechala vnútri. Ale už nebol čas na návrat. Podišla som k bráne. Začalo mi byť zle od žalúdka a hlava sa mi roztočila ako na kolotoči. Slová sa mi zasekli v hrdle. Nemohla som poriadne dýchať. Všimla som si, že ich vodca - najvyvinutejší druh extroverta z celej skupiny - zdvihol ruku a ukázal niekam na náš dvor: "Padla nám sem lopta..."Mala som asi sekundu na reakciu, inak by si určite mysleli, že som divná. Otočila som sa a pozrela smerom ,ktorým ukázal. Cítila som, ako mi ich pohľady vrážajú do chrbta.... Potom sa pridali ďalší : "Nie tam, ale hentam!" Obracala som sa ako mäso na grile, a aj som sa tak cítila. Všetci mávali rukami, každý do iného smeru. Loptu som stále nevidela. /Čo teraz?/ Slzy sa mi tlačili do očí, ale musela som byť silná. Márne som sa snažila nervózne zasmiať, aby som uvoľnila napätie. Potom jeden z nich povedal: "Vzadu!", čím ma zachránil. Rýchlym krokom som sa vybrala pozrieť za dom. Ledva som chodila, podlamovali sa mi kolená. Vedela som, že čakajú. Ten pocit bol strašný. Zrazu som ju uvidela. Lopta, ktorá nám nepatrila. Opatrne som ju zdvihla a z hlavy mi skoro spadol uterák. - - - Keď som spoza domu vykukla s loptou, zdalo sa mi, že som počula : "No konečne!" - / Ja ti dám, no konečne, ty malý!" - Prišla som až k bráne a zaregistrovala ešte jeden problém. Brána bola zamknutá, oni boli pred ňou a ja za ňou. To znamenalo, že im loptu musím prehodiť. /To zvládnem...Nezvládnem, ja neviem dobre hádzať!/ Hodila som. Letela pomerne pekným oblúkom cez bránu. Dopadla na najmenšieho z detí a takmer ho zhodila na zem... Ale v podstate skončila tam, kde skončiť mala. Rýchlo som sa rozlúčila a s uterákom stále na hlave, som bežala do bezpečia nášho domu. - - - Z tohto príbehu možno vyplýva, že nemám rada deti. Uistujem vás, že to nie je pravda. Vždy som to práve ja, čo sa stará o všetky deti z rodiny, pretože som z nich všetkých najstaršia. S tými malými 3 až 6-ročnými sa to ešte dá. Vieme sa pekne zahrať či už s robotom a

dinosaurami, alebo s podivne zafarbeným, zapáchajúcim slizom - každý má svoje chute-. Horšie je to s deťmi nad 10 rokov, ako moja sestra. Ona je v pohode, s jej rovesníkmi je to už horšie. Nemajú úctu k starším - teda k tínedžerom ako som ja -. Popravde, moji spolužiaci taktiež nie sú bohviečo... Ale problém je inde. - - - Musím sa s nimi stretávať. Každý deň. V škole. Predtým sme ju mali online, mohla som pohodlne sedieť doma a rozprávať sa so svojou kamerou. Teraz tam musím chodiť. Skutočne, fyzicky, hmotne. A to sa mi nechce. Nie preto, že by som nebodaj chcela podvádzať. Nechcem tam ísť preto, lebo budem neustále vystavovaná stvoreniam, ktoré chcú so mnou viesť hlboké konverzácie o živote, známkach a podobne. Nezáleží na tom, kde sa práve nachádzam. Na každom rohu stojí niekto so zámerom osloviť ma a pokaziť mi deň. Buď sa mi chce poťažovať alebo si chce so mnou napláňovať stretnutie v meste. - - - Práve sme narazili na ďalší problém. Čože? Vy ho nevidíte? Dievčatá sa rozhodli, že idú spolu von a pozývajú aj mňa! Je čas vybaľiť typické výhovorky. Nemôžem im predsa do tváre povedať : \" Nechcem ísť von. A vlastne som nikdy nechcela, len som sa cítila zle, že vás stále odmietam.\" To je nemožné! Skúsím teda niečo jednoduché, takú polopravdu : \"Ja sa musím po škole učiť.\" Ach, áno, klasika. Síce si kvôli tomu celá trieda myslí, že sa stále a bez prestávky učím, ale aspoň ma nechávajú na pokoji. - - - Niekedy - ale naozaj málokedy - mám chuť preskočiť svoj tieň. Takže prikývnem a idem s nimi von. - - - Prídete do mesta a je tu ďalší problém : môj pocit, že som vždy stredobodom pozornosti. Nie v tom zmysle, že ma každý obdivuje a miluje, skôr naopak. Aj toto je tieň, ktorý sa mi ťažko prekračuje. Zjaví sa vždy, keď prezentujem pred tabuľou. Zjaví sa , keď sme v nákupnom centre a prechádzame cez také to veľké otvorené miesto. Alebo v meste - vždy mám pocit, že sa na mňa celý svet pozerá a hovorí si : \"Oh, môj bože, to čo si hentá dnes obliekla? Akože absolútne ju nepoznám, ale mala by zmeniť šatník.\" - - - Tieň, ktorý je zatiaľ priveľký na prekročenie, je moja schopnosť - neschopnosť komunikovať s cudzími ľuďmi. Napríklad s predavačkou v obchode. Do tohto tieňa by som sa radšej skryla, ako ho preskočila. Odmalička mi s tým pomáhala mladšia sestra. - - - Kedysi, keď som mala 7 rokov, ale aj teraz, keď mám 13. Pomáha mi platiť v obchode. Pomáha mi vypýtať si jablkový džús. Ona je ako moja baterka. Keď zasvieti na tieň, zmizne - a ja ho nemusím prekračovať. - - - Ako vidíte, z času na čas sa z môjho života stane malý tieňový parkúr, keď len prekračujem a preskakujem ďalšie a ďalšie tiene. Chcela by som, aby to tak nebolo.. Čo by mohlo pomôcť nám introvertom prežiť svoj život na tomto svete v pokoji a zároveň ukázalo extrovertom, ako veľmi trpíme? Niečo, čo by...ja neviem... izolovalo ľudí? Aby sa nemohli stretávať? Niečo ako

... CELOSVETOVÁ PANDÉMIA ?! - - - Ja viem, je to hnusný vírus. Rozšíril sa do celého sveta a zabil milióny ľudí. Ale ...nám introvertom priniesla pandémia úľavu. Už sa nemusíme báť zbytočných a nepríjemných pohľadov od iných ľudí, všetci sú zavretí doma ! Môžeme pokojne aj mesiac vkuse sedieť vo svojej izbe a nikomu to nevadí.- - - Hm. Práve mi napadla nová konšpiračná teória: koronavírus bol umelo vytvorený

introvertom, ktorý mal už plné zuby sociálnych interakcií... OK, tak asi nie. Naspäť k téme. - - - Pandémia očividne znepokojila extrovertov okolo mňa. Nie kvôli vírusu ako takému, ale preto, že : \"som sa nestihla stretnúť s kamoškou, sme chceli trochu poklebetiť, ja nechcem byť stále zavretá doma!\" Ty to nejako zvládneš, moja. ja som tiež doteraz žila v spoločnosti. kde je normálne stretávať sa a dokonca sa dobrovoľne zabávať !/ s cudzími ľuďmi. Len tak, bez predchádzajúcej prípravy. Pomery sa zmenili, teraz si už užívame my. Zvykaj si . - - - Pandémia má aj nevýhody. Napríklad kuriéri - moji prirodzení nepriatelia. Nikdy som ich nemala v obľube, no teraz je ich minimálne osemkrát viac. Či sú to nejaké blbosti pre zábavu alebo skutočne dôležité veci / napríklad moje nové slúchadlá/, vždy to musí priniesť kuriér. A vždy si vyberie čas, keď som jediný človek, ktorý môže prebrať balíček. Stačí, že mama naštartuje auto a stratí sa za obzorom, a už si nejaký kuriér povie :\" Ach, aký krásny čas zazvoniť nevinným ľuďom a pokaziť im život!\" Tento monológ nemám vedecky potvrdený, ale som si istá, že si to presne takto hovoria. - - - Samozrejme, aj mne chýba naša rodina. A takisto najlepšia kamarátka, ktorá býva v inom meste. Poznáme sa odmalička, prvýkrát sme sa stretli, keď sme ešte boli v kočíkoch. Ona tiež nechodí von, keď nemusí. Keď sme spolu, väčšinu času sedíme doma / či u nich alebo u nás/. Vybudovali sme si svet, ktorý nám vyhovuje. - - - Kedysi sme žili vo svete, ktorý bol vybudovaný pre extrovertov. Všade samé obchody, cesty, mestá, ulice. Ľudia chodili každý deň do iného obchodu a dokonca sa tešili. Spoločnosť fungovala na dennej komunikácii a fyzickej interakcii medzi jednotlivcami. Málokoho trápilo, že existuje ešte jedna časť populácie - introverti. Tí to mali veľmi zložité. Museli chodiť von. Museli rozprávať o tom, aký mali deň. Nemohli žiť v pokoji. Pandémia nám chtiac - nechtiac vymenila roly. Extroverti spoznali svet, v ktorom môžu byť sami sebou. - - - My vieme, ako sa cítia oni, a oni vedia, ako sa cítime my. A keď skončí pandémia, možno bude náš každodenný život o kúsok znesiteľnejší. - - - Možno. Nieže vám napadne zastaviť ma na ulici a spýtať sa ma na to !